

W Jesukowym mjenje lubowani Sserbjo!

Knježe, hlaj, kotrehož lubo masch, tón leži khory. Kač husto saklincža tuto sdychowanje Marine a Marcžine tež w našchich domach, — ach, so by tež pola naš tač ponižnje, tač počnje wěry a dowěrjenja saklincžako, kaž tam w Bethaniji.

Wšchač šměmy k njemu, našchemu Knjesej, hieč, wo jeho durje klapacž, hdyž šami na khorožožu čerćimy, abo hdyž je jeneho našchich lubych khoroščž čžěła abo dušche nadeschła, pschetož wón šam naš k šebi woła, prajo: „Bójče šem ke mni wschitzy, kiž wy spróznj a wobčeženi scže, ja chzu waš wošchewicž“, a š druha: „Ja šym tón Knješ, twój lěkač.“ Pola njeho namaka našcha wobčežena dušcha, našche khore čžěło měr a troscht; wón naš hoji se šwojim lěkarštwom, kotrež je lěpsche, dyžli žane druge na šwěcže. A jenož wón móže požohnowacž radu, prózu a šrědky šemškich lěkarjow. Duž pschińdžče, wy podčziščženi, wobčeženi a khori k njemu, našchemu šbóžnikej, kiž nam pomha. — Pschi Jerusaleme ležesche hat Bethesda, kotrehož wodu w šwojim čžašu Knjesowy jandžel smucži, a přeni khory, kiž by do teje smucženeje wody štupek, by wotkhorik. Lubi kšhesčžijenjo, my mamy wjele lěpschi hat Bethesda, kotryž štrowych čžini niz jenož š čžašami, ale pschezo, niz jenož